

който — сега още повече — гледаше на всичко равнодушно и повече се забавляваше съ внучето си.

— Чудеса!... чудеса!... Какъ какъ нашитѣ българи брей!... говорѣше дѣдо Генко, цѣкаше съ уста и клатѣше самодоволно глава.

А дѣдо Колю добродушно се насмиваше подѣ мустаки и авторитетно и като да искаше да каже:

— Колко пкти съмѣ гледалѣ тия работи!... Омръзнало ми е вече!...

— А често ли става тоя сборѣ тука, Колю?

— Не, само прѣзѣ лѣтото и на царски празници.

Дѣдо Генко се замисляше изново или пъкъ вниманието му се отвличаше другадѣ и послѣ пакѣ почваше да изказва откъслячно своето очудване: свѣнуваше се отѣ околнитѣ непознати хора да говори повече.

Най-послѣ, около 12¹/₄ часѣтъ парадѣтъ се свѣрши. Слънцето бѣше се вече издигнало на небето доста високо. Дѣдо Генко не осѣти, какѣ се измина толкова врѣме. Множеството буйно, неудържимо се раздвижи, нацѣпи се на части и трѣгна за града и изпѣлни и отѣ двѣтѣ страни шосето: самѣ то бѣше запазено за файтонитѣ. Скоро и тѣ захвучаха, шумѣтъ стана още по-голѣмѣ и новѣ обиленѣ прахѣ се дигна. Трѣвата по лагерното поле биде ужасно отжжкана.

И двамата старци се упжтиха за града. Тѣ вървѣха полека, защото внучето на дѣда Коля се бѣше изморило, то бѣше изяло първото колаче и — друго още едно, което тукѣ дѣдо му купи. Много народѣ — и съ файтони, и пѣши — ги настигна. Отминаха министритѣ съ лѣскави цилиндри, европейскитѣ прѣдставители въ своитѣ гиздави униформи и чудни шапки, нѣкои съ пера; отмина, най-сетнѣ, съ великолѣпни файтони князѣтъ и княгинята и свитата имѣ, съпровождани отѣ гвардейцитѣ. Измежду навалицата дѣдо Генко съзрѣ въ единѣ файтонѣ изтегната снаха си, въ бѣлѣ коприненѣ като перушина фустанѣ и съ сѣщо такѣвъ чадѣръ, и до нея — съ нѣколко ордени на грѣдитѣ Григорѣ. Изпжтя, разбира се, нескончаемата дума имаше дѣдо Генко, като се озѣрташе въ сѣщото врѣме на вси страни. Той позна нѣкои бойковци и се разговори.